

ת"פ 40157/10/15 - מדינת ישראל נגד לאוניד חלמנדיק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40157-10-15 מדינת ישראל נ' חלמנדיק
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלכס ישראלוב

המאשימה

נגד

לאוניד חלמנדיק
ע"י ב"כ עו"ד עדן פוליטקין

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם מואשם לפני בתקיפה הגורמת חבלה ממשית, עבירה לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום עבדו הנאשם ומר נ ו (להלן - המתלונן) במפעל ברחוב הפטיש בתל-אביב-יפו, במחלקת צבע. ביום 7.10.15 עבדו השניים במפעל במשמרת לילה, המתחילה בשעה 18:00 ומסתיימת בשעה 06:00 שלמחרת.
3. על פי האמור בעובדות כתב האישום:
 - ביום הנ"ל (7.10.15), בשעה 23:45 בקירוב, שפך המתלונן, בטעות, אבקת צבע על הרצפה. המתלונן החל להתלונן ולקלל - והכל בסמוך להפסקה אליה היה אמור לצאת בחצות - אגב כך שהחל לשאוב את האבקה מהרצפה.
 - הנאשם, אשר ישב בסמוך למתלונן באותה העת, אמר לו: "מה אתה מתעצבן, אתה שפכת אתה תנקה". בתגובה אמר המתלונן לנאשם: "במקום לשבת, לא לעשות כלום ולדבר איתי, היית עוזר לי".
 - בנסיבות אלה, בעוד המתלונן מתכופף לצורך השלמת ניקוי האבקה, תקף אותו הנאשם בכך שהיכה בכתפו השמאלית של המתלונן בעוצמה שגרמה למתלונן להדף לאחור, להיפגע משולחן שניצב במקום, ליפול ולהיחבט בעורפו.
 - בעוד המתלונן שרוע על הרצפה, לאחר שהכרתו התערפלה מעט, המשיך הנאשם לתקוף את המתלונן בפלג גופו העליון ובפניו, עד שהמתלונן איבד את הכרתו.
 - כתוצאה מהתקיפה נזקק המתלונן לאשפוז משום שנגרמו לו חבלות של ממש, לרבות בפניו. בין השאר נגרמו למתלונן שטפי דם גדולים; נפיחויות ורגישות סביב עיניו; חתכים מתחת לעפעף ימין ובאזור

השפה; והמטומות בצוואר ובזרוע ימין.

4. הדיונים המקדמיים בתיק זה התמשכו, בין השאר על רקע הידברות בין הצדדים וחילופי ייצוג. בסופו של דבר, במסגרת תשובת הנאשם לאישום מסרה ב"כ הנאשם כי הנאשם כופר בתקיפת המתלון, הגם שאינו כופר בעצם קרות האירוע מושא כתב האישום.

ב"כ הנאשם אישרה בתשובתה, בהקשר זה, כי במועד הרלוואנטי לכתב האישום עבד הנאשם יחד עם המתלון, במשמרת לילה, במפעל; כי למתלון נשפכה אבקת צבע; וכי המתלון החל להתלון, לקלל ולשאוב את האבקה (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 10 ואילך). יחד עם זאת הוסיפה ב"כ הנאשם וציינה, כי הנאשם טוען שבאותו שלב הוא הלך להביא גליל נייר, או אז שמע רעש של נפילה, הסתובב וראה את המתלון על הרצפה. הנאשם ניגש אל המתלון כדי לעזור לו ולאחר שניקה את פניו עזב המתלון את המקום.

עוד ציינה ב"כ הנאשם, כי הנאשם כופר בכך שהחבלות נגרמו למתלון כתוצאה מתקיפה על-ידי הנאשם. עם זאת, בהמשך המשפט, לרבות בשלב הסיכומים, הובהר כי הנאשם אינו כופר בעצם העובדה שהמתלון נחבל במהלך האירוע, אלא גורס שהחבלות שנגרמו למתלון - לטענת הנאשם, עקב כך שהמתלון נפל - היו מתונות מאלה שתוארו בכתב האישום.

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו לפניי שישה עדים: המתלון, רעייתו (גב' ר ל), שתי עובדות מהמפעל (גב' מ ל וגב' י א), ושני שוטרים. בנוסף הוגשו, מטעם המאשימה, מספר מוצגים.

(1) עיקר עדות המתלון:

6. בחקירתו הראשית תיאר המתלון את הרקע לאירוע כלהלן:

עבדתי במשמרת לילה, משש בערב עד שש בבוקר. בערך בשעה רבע לחצות אני ניקיתי את החומר, את אבקת הצבע. היתה קצת פרובלמה (בעברית), אני לקחתי שואב תעשייתי וניקיתי באמצעותו. יכול להיות שכעסתי מעצם המצב. עמית שלי לשעבר לאוניד (הנאשם - ש.א.) היה מולי, כמו שהוא יושב עכשיו מולי. זה המרחק. אני לא זוכר אם היה דו-שיח כלשהו. הוא שאל דבר מה, אני עניתי. אבל עצם העניין שאני אמרתי, במקום להעיר לי, תעזור לי, יהיה יותר טוב. זאת לא היתה פקודה כי אני לא המחליט שם, לא המנהל שם. זה הכל. בזה הסתיים הדו-שיח (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 13 ואילך)^[1].

7. המתלון הסביר, בהמשך הדברים, כי תפקידו בעבודה היה לצבוע ברזלים, ואילו תפקידו של הנאשם להכין את הברזלים. לגרסת המתלון, בשל העובדה שנשפכה לו אבקת צבע המכונה הפסיקה לעבוד, ועל כן גם הנאשם חדל לעבוד ופשוט ישב מולו. את התקיפה עצמה תיאר המתלון כלהלן:

התכופפתי, לא ראיתי ולפתע הרגשתי מכה חזקה, נפלתי וקיבלתי מכה מהרצפה. לאחר שחזרתי לעצמי אני הסתכלתי, לאוניד רוכן עליי ונותן לי מכה או מכות באגרופ. הייתי בהלם. שאלתי 'מה אתה עושה?' והוא נתן לי מכה בגרון וניסה ללחוץ כנראה על מנת שאני לא אצרח. זה נמשך מספר דקות, אני איבדתי את ההכרה, הדם נזל לי מהאוזניים, מהאף ומהעיניים (ר'

בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 1 ואילך).

8. המתלונן הוסיף וציין כי מישהו, ייתכן הנאשם, עזר לו להתרומם. לדבריו, תחילה הוא לא היה מסוגל לדבר, ובחדר ההלבשה עזר לו ו (עובד במחלקה אחרת במפעל) לנקות את ראשו. לאחר מכן רחץ המתלונן את עצמו, ניסה למצוא טרמפ הביתה אך בסופו של דבר הלך ברגל עד לביתו בבת-ים. המתלונן הוסיף וסיפר כי שוחח בטלפון עם אשתו ואמר לה שרע לו ושהוא הולך הביתה (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 10 ואילך).

9. כשהגיע המתלונן לביתו ואשתו ראתה אותו, היא היתה, לדבריו, "בהלם מוחלט, בשוק" (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 31). אשתו של המתלונן עזרה לו להתנקות ולהחליף בגדים, נתנה לו משכך כאבים ושמה לו פלסטרים. בהמשך סבל הנאשם מבחילה וסחרחורת ועל כן נסע, יחד עם אשתו, לבית החולים. כאן המקום לציין כי התעודות הרפואיות מאשפוזו של המתלונן, בבית החולים וולפסון בחולון, הוגשו לפניי (סומנו ת/8). כעולה מתעודות אלה, המתלונן, יליד שנת 1951, נשאר באשפוז בבית החולים עד ליום 10.10.15.

10. המתלונן העיד כי הוא לא הגיש תלונה בבית החולים או במשטרה, משום שמיזמיתו אינו מתלונן. יחד עם זאת, כשהרופא שבדק את המתלונן אמר לו שמהסימנים עליו רואים שהותקף בכוונה, אישר הלה את הדברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 9). בנוסף, כשהגיע לבית החולים נציג המשטרה, המתלונן סיפר לו מה קרה. וכדברי המתלונן: "כששואלים אותי אני אומר אמת, אבל אני מיזמיתי לא מוסר דברים כאלה" (ר' שם, שורה 18).

11. המתלונן נחקר חקירה נגדית נמרצת ומקיפה. המתלונן נשאל על פרטי הפרטים של התקיפה ועל נסיבות נפילתו לקרקע, אך עמד איתן על גרסתו, שלפיה הנאשם תקף אותו (ר' בין השאר השרטוט נ/1, שאותו שרטט המתלונן לבקשת ב"כ הנאשם).

12. לשאלת ב"כ הנאשם אם האבקה ששפך הינה מחליקה השיב המתלונן בשלילה וציין כי מדובר בחומר יבש (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 13). בהמשך שב המתלונן על גרסתו בחקירה הראשית, שלפיה הוא אינו זוכר אם מי שעזר לו לקום היה הנאשם אם לאו, וציין כי היו עוד אנשים במשמרת.

13. כשהטיחה ב"כ הנאשם במתלונן כי ייתכן שאינו זוכר את הפרטים משום שקיבל מכה, השיב הלה כלהלן:

ש. יכול להיות שנפלת ולאוניד למעשה בא להרים אותך, לעזור לך, אבל בגלל

שנפלת [ו]קיבלת מכה אתה לא זוכר את זה כמו שאתה לא זוכר מי היה במקום?

ת. (העד צוחק). אני זוכר הכל. אני זוכר לפני שזה קרה, אני זוכר הכל, ואני זוכר

איך הוא נתן לי מכות. האם הוא עזר לי להתרומם או שלא, זה אני לא זוכר.

ש. זה שהוא הביא לך מכות אחרי שנפלת את זה אתה זוכר, אבל מי עזר לך

להתרומם אתה לא זוכר?

ת. כן. אין פה שום דבר מיוחד, אחרי שאדם מקבל מכות נמרצות, קשה להיזכר,

ומה שהיה לפני אני זוכר (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 3 ואילך).

14. ב"כ הנאשם חקרה את המתלונן אודות העובדה שהלך ברגל לביתו לאחר האירוע, מחד, והרגלי השתיה שלו, מאידך; והכל תוך רמיזה - ואף יותר מכך - כי המתלונן היה בגילופין והשתהה בהגעה לבית

החולים על מנת שהדבר לא יתגלה בבדיקות בבית החולים. ואולם, המתלון הכחיש את ההיפותזה האמורה. המתלון הדגיש כי הוא אינו נוהג לשתות משקאות אלכוהוליים, למעט בירה, משום שוודקה גורמת לו להרגיש לא טוב, והוסיף כי הוא אף פעם לא הגיע שתוי לעבודה או שתי בעבודה (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 23 ואילך).

15. ב"כ הנאשם הטיחה במתלון כי הוא לא עדכן איש במפעל אודות טענתו שהותקף, והמתלון השיב: **"אמרתי אחרי ששאלו אותי. הגיעו לבית חולים נציגי האדמיניסטרציה של המפעל, ואמרתי, שאלו ואמרתי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 10). המתלון אישר, שוב, כי באזור חדר ההלבשה פגש את ו, וכשנשאל אם ו שאל אותו מה קרה, השיב: **"אני פשוט הרמתי את הכתפיים וזה הכל"** (שם, שורה 22).

16. עוד נשאל המתלון מהי הסיבה שהנאשם יתקוף אותו (כגרסתו) כך סתם. המתלון השיב שאינו סבור כי יש מקום שהוא יעלה השערות בעניין זה; והוסיף:

אין לי פתרון לדבר הזה. אני בסך הכל קיבלתי מכות. על-פי מה הוא התנהל, אני לא יודע, אני לא רוצה לשער. אבל במשטרה אני אמרתי "אני לא מאמין להתנפלות ללא סיבה". יכול להיות שהוא רצה לצחוק. יכול להיות שהוא רצה לשחק משחקי כוח בינינו. אבל לא עושים דברים כאלה בזמן העבודה, רק בזמן חופשי. ואם לקחת בחשבון שהוא תקף בצורה "מקצועית", אז יכול להיות שהוא עסק בזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 28 ואילך).

(2) עיקר עדות אשת המתלון, גב' ר ל:

17. גב' ר ל, אשתו של המתלון (להלן - האישה), סיפרה בחקירתה הראשית כי בעת שהמתלון עובד במשמרת לילה הם נוהגים לשוחח בטלפון בחצות. לפיכך, כאשר בעלה-המתלון לא התקשר בחצות, ביום האירוע, היא החלה לדאוג וניסתה להתקשר אליו ואף לאחראי המשמרת. לבסוף: **"קרוב לשעה 1:00 בלילה, אני התקשרתי ובעלי ענה. לא זיהיתי את הקול שלו. הוא כמעט לא יכול היה לדבר. ברור ששאלתי מה קרה, איפה אתה. הוא אמר אני הולך הביתה, קיבלתי מכות במקום העבודה. שאלתי ממי. הוא לא יכול היה לדבר, הוא אמר שהוא לא יכול לדבר ושכשהוא יבוא הוא יספר. ביקשתי ממנו שהוא לא יניח את השפופרת וחייתי לו בפתח הבית. כשפתחתי את הדלת, ראיתי תמונה נוראית. כחול, פנים כחולות, דם, בלי יכולת לדבר..."** (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 24 ואילך).

18. האישה הוסיפה וסיפרה כי היא שאלה את המתלון מי גרם לו לחבלות והלה השיב לה שמדובר בעובד חדש, שהיא לא מכירה. לאחר מכן, לקראת הבוקר, הבינו השניים שהמתלון זקוק לבדיקה על-ידי רופא ועל כן נסעו לבית החולים. עוד ציינה האישה, כי המתלון סיפר לה שבמהלך האירוע ועקב המכות שקיבל הוא איבד את הכרתו (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 2 ואילך).

19. בחקירתה הנגדית אישרה האישה כי עבודת המתלון הינה עבודה קשה, שניתן להיפגע בה כתוצאה מתאונות עבודה, ואף אישרה שהמתלון נפגע בעבר מנפילת ברזל (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 22 ואילך). עוד מסרה האישה כי היא ידעה להעניק לבעלה טיפול ראשוני, משום שאמה עובדת ברפואה (שם, עמ' 24 שורה 14), וכן אישרה את טענת המתלון שלפיה הוא אינו שותה משקאות אלכוהוליים למעט בירה. האישה הוסיפה וטענה שבביתם אין כלל משקאות אלכוהוליים משום שהיא

מתנגדת לכך (שם, עמ' 25 שורה 5 ואילך).

(3) עיקר עדות גב' מ ל:

20. גב' ל' היתה האחראית במפעל על מתן עזרה לעובדים שנפגעו. לדבריה, ביום שלאחר האירוע פנה אליה סמנכ"ל התפעול, אמר לה שהיתה תקרית במשמרת הלילה וביקש ממנה להגיע לבית החולים על מנת לשוחח עם העובד שאושפז. גב' ל' יצאה אפוא לבית החולים, יחד עם עובדת נוספת (גב' י א), ושם פגשה במתלון.

21. גב' ל' סיפרה, כי השתיים ראו את המתלון עוד כשהיה בצילומי רנטגן, והבחינו בחבלות שבפניו. בתחילה סיפר להן המתלון כי הוא נפל וכך קיבל מכות. ואולם, משהגיעו השוטרים לבית החולים הנאשם שינה את גרסתו ומסר את גרסתו דהיום. גב' ל' הסבירה, כי היא מיד צילמה את המתלון, שכן: **"ניסיתי להבין כי הוא טען שהוא נפל אבל לפי התמונות זה לא נראה כמו נפילה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 1). התמונות הוגשו וניתן לראות בהן שהמתלון חבול מאוד בפניו, בין השאר בשטפי דם גדולים (המכונים בעגה "פנסים" או "פיצוצים") מתחת שתי עיניו (ר' התמונות ת/7).

22. בחקירתה הנגדית נשאלה גב' ל' אודות נהלי העזרה הראשונה שנהגו במפעל. עוד נשאלה גב' ל' אודות מומחיותה הרפואית והבסיס לדבריה שהפגיעות במתלון לא נראו כפגיעות מנפילה. גב' ל' השיבה: **"עברתי קורס מתקדם של עזרה ראשונה. מעבר לזה, קשה שהנפילה תהיה מתחת לשתי עיניים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 19). עוד ציינה גב' ל' כי הרופאים הם שהזמינו את המשטרה לבית החולים, וששני השוטרים הגיעו לבית החולים רק לאחר שהיא וגב' א' כבר היו שם (ר' שם, שורה 28 ואילך).

(4) עיקר עדות גב' י א:

23. גב' א' שימשה כעוזרת אישית לסמנכ"ל התפעול במפעל והכירה הן את הנאשם והן את המתלון. גב' א' סיפרה כיצד יצאה לבית החולים, יחד עם גב' ל', שהינה דוברת השפה הרוסית. לדבריה:

מה שראינו זה מחזה זוועה של בנאדם... בנאדם די מבוגר, עם פיצוצים בראש, סימני חניקה. זה מה שראיתי לראשונה. הגענו בסביבות אחר הצהריים. בהתחלה הוא דיבר עם מ רק ברוסית. אחר כך אני שאלתי את מ תוך כדי מה הוא אומר. היא אמרה לי שהוא אמר שהוא היה במשמרת לילה, הוא עובד במחלקה שנמצאת בסמוך לסוף המפעל. יש שם חומר שהוא הרים, הוא התכופף עם שואב האבק, והוא ביקש מלאוניד שיעזור לו, הוא אמר לו שהוא לא יכול, ואז הוא פשוט התכופף בשביל לקחת את השואב אבק ולשאוב את הגרגרים ומאז הוא לא זוכר מה היה. אני לא יודעת ממנו, אני יודעת שאחד העובדים ראה אותו חוסף מכות (ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 25 ואילך).

24. ב"כ הנאשם חקרה את גב' א' אודות דברים שאמרה, במסגרת הודעתה, באשר לשאלה אם המתלון ראה את הנאשם מכה בו (הגם שההודעה עצמה לא הוגשה). גב' א' השיבה:

...נ' (המתלון - ש.א.) לא היה קונקרטי בזה. הוא אמר שזה לאוניד. כשאני באה ושואלת אותו

אם הוא ראה את לאוניד, הוא אמר שלא, הוא אמר שהוא בטוח שזה לאוניד. הוא לא אמר משפט כמו "ראיתי את לאוניד". כמה דקות לפני שהוא שאב, הוא ביקש מלאוניד שיעזור לו, הוא סירב לעזור לו, ואז הוא התכופף לשואב ואז הרגיש חבטה שהפילה אותו לרצפה (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 23 ואילך. יוער, כי בחקירה החוזרת ציינה גב' א' שהמתלון גם אמר כי הנאשם ציין, תוך כדי שהיכה בו, שהוא מתאגרף).

25. עוד נשאלה גב' א', במסגרת החקירה הנגדית, אם היו אירועים מיוחדים נוספים עם המתלון, והשיבה:

לא. אני יודעת שהוא עובד שם כמה שנים טובות. הוא לא כל-כך חברמן אבל זה לא קשור, אבל אין קשר למה שהיה. לא זכור לי שמישהו התלון עליו. הוא די אוטטיידר מבחינה חברתית, אבל לעולם לא הייתה תלונה עליו מההנהלה, מהעובדים עצמם, הוא עובד ממש טוב, כך זכור לי (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 1 ואילך).

(5) עיקר מוצגי המאשימה:

26. במסגרת פרשת התביעה הוגשו גם מספר מוצגים מטעם המאשימה, חלקם באמצעו השוטרים שהעידו (ולאד ארליך ואיתי סופר), חלקם באמצעות עדים אחרים וחלקם בהסכמה. כאן יש לציין את התמונות הנוספות של המתלון (ר' ת/4 ות/9) וכן את הודעת הנאשם (ת/5) ודו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלון (ת/10).

(א) עיקר הודעת הנאשם:

27. הודעת הנאשם, באזהרה, נגבתה ביום 12.10.15 (ר' ת/5). לאחר שהוזהר תיאר הנאשם את האירוע מושא כתב האישום באופן הבא:

אני עוסק בהעמסה, פירוק, סדר - דברים כאלה. התחלנו לעבוד ב 18:00 בערב. בסביבות השעה 24:00 יצאנו להפסקה. עוד לפני זה, בחור בשם נ שעובד בצבע שפך צבע אבקה על הרצפה והוא לא הלך איתנו להפסקה, אלא נשאר לנקות. רציתי לקחת נייר ל[ע]רוך שולחן, הרמתי ידיים כדי להוריד גליל של הנייר הזה ולפתע שמעתי 'בום' חזק. הסתובבתי וראיתי את נ, שאני לא יודע מה שם המשפחה שלו, על הרצפה. שאלתי אותו מה קרה והלכתי לעזור לו. הרמתי אותו, שמתי אותו על הכיסא, ירד לו דם, נתתי לו נייר לנקות את הדם, קראתי לוולודיה ראש משמרת והוא שלח אותו הביתה (ר' ת/5, שורה 1 ואילך).

28. הנאשם ציין כי הוא אינו יודע אם אדם נוסף ראה מה קרה. לשאלה אם המתלון אמר לו כיצד נחבל, השיב הנאשם: "לא, רק שהוא נפל ולא מרגיש טוב" (ת/5, שורה 13). באשר לחבלות שנגרמו למתלון אמר הנאשם: "התנפח לו מסביב לפנים וירד לו דם מהאף, כנראה הוא מעד מהמדרגה שהיתה שם וקיבל מכה בפנים" (שם, שורה 15). הנאשם הכחיש שהמתלון ביקש ממנו לעזור לו לנקות את אבקת הצבע שנשפכה, והוסיף: "גם אם הוא היה מבקש - זה לא תפקיד שלי" (שם, שורה 17).

29. הנאשם עומת עם גרסתו של המתלון, או אז אמר: "בגלל שהוא איבד את ההכרה ואני הייתי

הראשון שקפץ לעזור לו - הוא חשב שאני הרבצתי לו (ת/5, שורה 22). בהמשך טען הנאשם כי במקום האירוע יש מצלמות. יוער, כי לפי מזכרו של השוטר ארליך, מנהל במפעל מסר לו שהמצלמות שבמפעל לא מכסות את אזור האירוע, הגם שהוא לא בדק את הדברים (ר' במזכר ת/6).

30. החוקר הטיח בנאשם, כי לפי הבדיקה בבית החולים המתלונן נחבל לא ממכה אחת, אלא ממספר מכות בפנים, בראש ובצוואר, והנאשם השיב: **"כשהוא נפל היה לו רק דימום מהאף, קצת מהפה והתנפח מסביב לעיניים. למחרת באתי לעבודה והבעל בית שלי הראה לי תמונה של נ כולו חבול בפנים. ככה זה לא היה כשראיתי אותו כשהוא נפל. לך תדע מה קרה לו אחרי שיצא מהמפעל"** (ת/5, שורה 27 ואילך). בסוף הודעתו ציין הנאשם עוד: **"אני לא מבין למה הוא עושה את זה, לא עשיתי לו שום דבר רע, רק עזרתי לו"** (ת/5, שורה 33). לאחר מכן הוסיף הנאשם, בכתב יד, את המילים **"הוא היה שיכור"**.

(ב) עיקרי העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלונן:

31. העימות בין הנאשם לבין המתלונן נערך ביום 14.10.15, יומיים לאחר גביית הודעת הנאשם (ר' דו"ח העימות ת/10). המתלונן חזר במהלך עימות על גרסתו, ותיאר כיצד הנאשם תקף אותו. לשאלת החוקר אם הוא (המתלונן) ביקש מהנאשם לעזור לו בניקוי אבקת הצבע שנפלה והתפזרה, השיב המתלונן: **"לא ביקשתי, רק אמרתי לו שזה העבודה המשותפת שלנו ובוא תעזור לי במקום לדבר"** (ת/10, שורה 13).

32. הנאשם השיב לטענות המתלונן כלהלן:

אני רק יכול לחזור על מה שאמרתי. הוא באמת שפך את הצבע והתחיל לנקות וזה קרה ממש לפני ההפסקה, כולם יצאו להפסקה. אני התחלתי להכין לעצמי מקום כדי להתיישב ולאכול. כאשר לקחתי את הגליל של נייר מגבת כדי להשתמש בו, פתאום שמעתי רעש חזק - בום. הסתכלתי אחורנית ואני רואה את נ שוכב על הרצפה. ניגשתי אליו, עזרתי לו לקום, הושבתי אותו על הכיסא, נתתי לו נייר כי ירד לו דם מהאף, ועזרתי לו לגשת לכיור לשטוף פנים. ברגע זה נכנס אחראי משמרת ששמו ו, וכאשר ו ראה את נ הוא שלח אותו הביתה (ר' ת/10, שורה 17 ואילך).

33. החוקר הטיח בנאשם שהחבלות של המתלונן אינן מתיישבות עם סיפור של נפילה, שכן רואים **"שזה פיצוצים מאגרופים"** (ת/10, שורה 30), והנאשם השיב כלהלן:

תשובתו: העניין הוא לאן הוא הלך אחרי העבודה, אולי הוא ישב ושתה.

שאלה לחשוד (הנאשם כאן - ש.א.): איזה שתה, הוא היה חבול.

תשובתו: העניין הוא שהוא כבר היה שתי בעבודה.

שאלה למתלונן: מה יש לך להגיד על דברי החשוד.

תשובתו: זה שקר וכזב. אם נפלתי עם הפנים למטה איך יכולתי לקבל מכה בגב. אני נתקלתי וקיבלתי מכה בראש ובהמשך הוא המשיך להכות בי. ובאשר לשתייה - זו שטות גמורה... (ת/10, שורה 31 ואילך).

34. לקראת סוף העימות התבקש המתלונן לשוב ולתאר את תקיפתו על-ידי הנאשם. המתלונן השיב כלהלן: "כאשר הוא נתן מכה ראשונה, אני נתקלתי על המדרגה שהיתה שם ונפלתי, זו לא בדיוק מדרגה, זה תעלה על יד הארון... אני הייתי שואב את הצבע והוא מהצד נתן לי מכה בכתף שלי, אני נפלתי והוא המשיך להכות בי עד לאובדן הכרה" (ת/10, שורה 79 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

(1) עיקר עדות הנאשם:

35. מטעם ההגנה העידו הנאשם ושני עדים נוספים. בעדותו הראשית חזר הנאשם על הגרסה שמסר במסגרת חקירת המשטרה, הגם שהעצים את טענתו בדבר שכרות המתלונן. בנוסף, להבדיל מגרסתו בהודעתו, בה הכחיש כי המתלונן ביקש ממנו לעזור לו בניקוי האבקה שנשפכה (ר' בפסקה 28 דלעיל), בבית המשפט טען הנאשם כי המתלונן פנה אליו ודרש ממנו לנקות את האבקה; וכדבריו:

אני הייתי פועל חדש במפעל... חצי שעה לפני הפסקת האוכל יצא ככה שני' התחיל מלא את המיכל עם הצבע. והוא היה שיכור. כמעט חצי קרטון. בקרטון נכנס 25 קילו של אבקה. כמעט חצי קרטון נשפך על הרצפה. הוא אמר לי "בוא תנקה". אמרתי לו "סליחה, זה לא תפקיד שלי. אם מנהל משמרת יגיד לי לעשות את זה, אין בעיה". זהו, זה נגמר. רבע שעה נשארה להפסקה, משהו כזה, כי לא כדאי היה להמשיך לעבוד, אנחנו הלכנו כולם לשטוף פנים, שאפשר לשבת לאכול. אני ניקיתי ידיים, חזרתי למחלקה ובדיוק ליד התא יש גליל גדול עם נייר, התחלתי לקחת את הנייר, שמעתי רעש בום, הסתכלתי אחורה וראיתי את נ נופל על הרצפה, הסתובבתי אליו, עזרתי לו לקום, לקחתי אותו לכיסא, הוא אמר לי שהוא מרגיש לא טוב, נתתי לו את הנייר שינגב את הדם, הכל היה לו כחול בפנים... (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 18 ואילך).

36. הנאשם טען כי המתלונן הינו אדם מבוגר ממנו, הגר בעיר אחרת, ואין ביניהם כל קשר, כך שאין לנאשם כל סיבה לתקוף אותו. עוד הדגיש הנאשם, כי רק אדם לא שפוי יתקוף כנטען וכי ייחוס האשמה לו אינו הגיוני משום שהוא אב לילדים ונדרש לתמוך בהם. הנאשם הוסיף ושיער כי ייתכן שהמתלונן "קיבל את המכה, איפה שיש את המכונה הזאת יש כזה תעלת פח מברזל", אך מיד סייג את הדברים ואמר: "אני לא יכול להגיד כי לא ראיתי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 8 ואילך).

37. גם בחקירתו הנגדית הפליג הנאשם בתיאור שכרותו-הנטענת של המתלונן וטען שהוא ראה את המתלונן שותה משקאות אלכוהוליים בעבודה; הגם שלא ביום האירוע.

כשנשאל הנאשם מה שמה המתלונן, הוא השיב: "היה במפעל יש כזה, לא יודע אם יש כזה או לא, יש קופיקס, ובקופיקס הזה מוכרים צ'יזים של חמש שקל. לא פעם אחת ראיתי שבסביבות הפסקה הוא היה שם שותה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 17).

הנאשם נשאל מדוע הוא לא מסר דברים אלה במשטרה, כאשר רק לאחר סיום גביית הודעתו הוסיף בכתב יד שהמתלונן היה שיכור (ר' בפסקה 30 דלעיל), והשיב: "באותו רגע אני הייתי קצת מלחץ, הייתי בלחץ, בשוק, לא הבנתי למה, לא נזכרתי באותו רגע" (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 32, וכן דבריו בעמ' 36 שורה 12 ואילך).

(2) עיקר עדות מר ב א:

38. מר א סיפר כי הוא עובד במפעל מספר שנים בתפקיד זהה לזה של המתלונן. כפי שהסתבר במהלך עדותו בבית המשפט, מר א לא היה עד לאירוע מושא כתב האישום ועל כן הוא לא יכול היה למסור דבר לגביו, לרבות בשאלה אם המתלונן היה שתוי אם לאו (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 25 ואילך).

39. הלכה למעשה, כל מה שמר א יכול היה למסור הוא שהמתלונן נהג לשתות מדי פעם, וכדבריו: **"קורה שבנאדם שותה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 8). מר א הוסיף וטען כי, כחמישה חודשים לפני מועד מתן עדותו (שהיה כשנה וחצי לאחר האירוע), בנו של המתלונן הגיע למפעל ואסף את המתלונן משום שהלה היה שתוי, ושבמקרה אחר מנהל העבודה **"זרק"** את המתלונן מהעבודה (שם, שורה 8 ואילך).

(3) עיקר עדות מר ו מ:

40. מר מ' נחקר בזמנו במשטרה, אך נוכח התנגדות המאשימה להגשת הודעתו ללא התייצבותו בבית המשפט (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 25), כמו גם העובדה שבתחילה לא התייצב למתן עדות בבית המשפט, עדותו נשמעה לפניי באיחור רב. מכל מקום, לאחר שמר מ' התייצב לבסוף בבית המשפט, הוא סיפר כי עבד במפעל במועד האירוע מושא כתב האישום, הגם שבמחלקה אחרת מזו שבה עבדו הנאשם והמתלונן.

41. לטענת מר מ', בהפסקת חצות (הרלוואנטית) הוא פגש במתלונן בחדר ההלבשה. או אז, כך לדברי מר מ':

שמתי לב שהוא (המתלונן - ש.א.) מלוכלך ולא מסודר כולו. אני אמרתי לו אם אתה מתכוון לעזוב אז תסתדר ולמה אתה רוצה לעזוב, מה קרה. הוא לא השיב משהו מסוים, קונקרטי, לא שמעתי ממנו תשובה ברורה, הוא אמר משהו מסוג כלשהו שהוא החליק או נפל, משהו כזה. אמרתי לו, תסדר לעצמך ואז אתה יכול ללכת. בנוסף, שאלתי אותו אם הוא צריך עזרה כלשהי, הצעתי לו עזרה והוא השיב "לא רוצה". שמתי לב שעל פניו יש סימני דם ויש סימן של מכה בעין. אבל לא נראו עליו סימנים מובהקים של מכות... (ר' בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 26 ואילך).

42. במסגרת החקירה הנגדית עימת ב"כ המאשימה את מר מ' עם העובדה שבהודעתו במשטרה מסר כי המתלונן עבר לידו ואז הבחין שפניו של המתלונן מלאות בסימנים כחולים עם שתי עיניים נפוחות. ואולם, מר מ' השיב שעניו של המתלונן לא היו נפוחות ואילו הצבע הכחול מקורו בשרידי הצבע שבו משתמשים במפעל לצביעה (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 17 ואילך).

43. ואולם, בהמשך החקירה הנגדית הבהיר מר מ', **"אני לא אמרתי שלא היו לו חבלות"**, והוסיף וטען שכוונתו היתה כי למתלונן לא היו נפיחות וסימנים כחולים כפי שנראו בתמונות אשר הוצגו במסגרת אסיפה, שנערכה במפעל ובה דובר על כך שלמתלונן לא הוגשה עזרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 31 ואילך). יוטעם, כי מר מ' ציין, יותר מפעם אחת, את הופעתו המלוכלכת והבלתי מסודרת (לדבריו) של המתלונן, וניכר יותר מקורטוב של התנשאות ביחסו למתלונן (ר' שם, עמ' 48 שורה 20 ואילך).

ד.

דין והכרעה:

44. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו לפניי (הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה) והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים ובראיות שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים, אני מעדיף את גרסתו של המתלון על-פני גרסת הנאשם. לא מדובר בהכרעה המבוססת על התרשמות גרידא, אלא בהכרעה המבוססת על מכלול שלם של נימוקים ושיקולי היגיון וסבירות אשר יפורטו בהמשך פרק זה.

45. חשוב להדגיש מיד כי, בסופו של יום, המחלוקות העובדתיות בין הצדדים לפניי נתגלו כמצומצמות למדי. הנאשם הודה - כבר בתשובתו לאישום ועוד יותר מכך במהלך המשפט - בעצם קרות האירוע מושא כתב האישום, לרבות העובדה שבעטיו של האירוע נגרמו למתלון חבלות. המחלוקת בין הצדדים הצטמצמה אפוא לטענת ההגנה העיקרית, שלפיה המתלון היה שיכור ועקב כך נפל ונחבל. כמו כן, ההגנה הוסיפה וטענה כי החבלות שנגרמו למתלון באירוע היו קלות מאלה שתועדו בתעודות הרפואיות ובצילומים, אשר הוגשו בבית המשפט, וכי אין ליתן משקל לגרסתו של המתלון בדבר תקיפתו על ידי הנאשם בשל היותה בגדר "עדות כבושה".

46. דא עקא, שגרסת ההגנה לפניי נשענה על השערות בדבר התקיימות רצף של אירועים עובדתיים, אשר עצם הצטברותם יחדיו בפרשה עובדתית אחת הינה בלתי סבירה בעליל.

טוענת ההגנה:

ראשית, שהמתלון היה שיכור.

שנית, שבעטיה של שכרותו שפך המתלון את אבקת הצבע ולאחר מכן גם נפל ונחבל.

שלישית, שהמתלון חשש כי דבר שכרותו יתגלה ועל כן לא פנה לעזרה רפואית אלא הלך ברגל לביתו, מרחק לא מבוטל, ופנה לבית החולים רק שעות לאחר האירוע.

ורביעית, שבמהלך הזמן שחלף בין המועד בו נחבל המתלון במפעל לבין בדיקתו בבית החולים הוא נפגע, ובאופן חמור, פעם נוספת (ר' בעיקר בסיכומי ב"כ הנאשם בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 26 ואילך).

47. ואולם, לא הונחה לפניי תשתית עובדתית ממשית - ולו ברמה של "ספק סביר" בלבד - להתקיימותם של מי מהאירועים-הנטענים הנ"ל, קל וחומר להצטברות כולם יחדיו בפרשה האחת דנא. שני עדי ההגנה אמנם העידו כי ראו את המתלון שותה במקרה או במקרים אחרים, אך מעבר לכך שמדובר במקרים אחרים, שני העדים לא דיברו על שכרות כה קיצונית, העלולה לגרום לנפילה שתוצאותיה כה קשות.

יתר על כן, האירוע מושא כתב האישום התרחש פחות או יותר באמצע המשמרת - דהיינו: כשש שעות לאחר תחילתה - ואין לפניי בדל של ראיה שבשלב זה, של אמצע המשמרת, שתה המתלון כמויות אלוהול מרובות או אפילו שהיה לו מקור לשתיית כמויות אלוהול כאלה. ואמנם, אפילו הנאשם עצמו טען לשכרות המתלון באופן ספקולטיבי, כך שלא היה ברור אם טענת הנאשם היא שהמתלון שתה לפני שנפגע, או שמא רק לאחר מכן (ר' בפסקה 33 דלעיל).

ואם לא די בכל אלה, בטענת ההגנה בדבר שכרות המתלון יש גם משום סתירה-פנימית: מחד גיסא, טענת ההגנה היא שהמתלון היה כה שתוי עד שנפל באופן הקשה (הנטען) הנ"ל, אך מאידך גיסא, טענת ההגנה היא שהמתלון היה במצב שאפשר לו ללכת ברגל, מרחק ניכר, והכל מתוך תכנון מחושב מראש להסתרת שכרותו

(הנטענת). פשיטא, שמדובר בטענות בלתי סבירות, וטענת ההגנה הנוספת - שלפיה המתלון הותקף או נפגע פעם נוספת במהלך הליכתו לביתו - הינה מרחיקת לכת במיוחד.

48. גם טענת ההגנה שהחבלות שנגרמו למתלון נגרמו כתולדה מנפילה גרידא הינה טענה מוקשית, שאינה מתיישבת עם שורת ההיגיון. הממצאים הרפואיים והתמונות שהוגשו מלמדים על כך שהמתלון נחבל בצורה חמורה בפניו, בין השאר בכך שנגרמו לו שטפי דם גדולים תחת **שתי** עיניו. כמעט אין צריך לומר, כי האפשרות ששטף דם מתחת לעין יגרם כתוצאה מנפילה הינה אפשרות רחוקה ביותר, קל וחומר כאשר מדובר בפגיעה **בשתי** העיניים, וכי האפשרות שחבלות כאלה יגרמו כתוצאה ממכות אגרופ - כגרסת המתלון - הינה אפשרות סבירה בהרבה.

49. לבסוף, אין לקבל את טענת ההגנה שלפיה אין ליתן משקל לגרסת המתלון בשל היותה "עדות כבושה". אכן, בשעות הראשונות שלאחר האירוע לא סיפר המתלון לאיש על כך שהותקף על-ידי הנאשם, למעט לאשתו. יחד עם זאת, המתלון הסביר כי הוא אינו מהממהרים להתלון בכגון דא, ועל כן לא סיפר על התקיפה עד שרופא בבית החולים אמר לו שרואים כי הותקף והזמין משטרה (ר' בפסקה 10 דלעיל).

יוטעם, כי גרסת המתלון בהקשר זה מקבלת חיזוק משמעותי בעדותה של גב' ל'. כזכור, גב' ל' הבהירה, הבהר היטב, כיצד המתלון דיווח על התקיפה רק לאחר הגעת שוטרים לבית החולים על-פי הזמנת בית החולים (ר' בפסקה 22 דלעיל). מכאן, שהטעם לאיחור במסירת גרסת המתלון הובהר והוסבר היטב ועל כן אין באיחור זה - הקל, לא למותר להוסיף - כדי לפגוע במשקל עדות המתלון.

50. הנה כי כן, עדותו של המתלון בדבר תקיפתו על-ידי הנאשם - עדות אשר כשלעצמה היתה הגיונית, עקבית ובלתי-מעצימה - אינה ניצבת בבדידותה, אלא נתמכת בראיות משמעותיות נוספות, דהיינו: הראיות האובייקטיביות של הממצאים הרפואיים והצילומים, מחד גיסא, ועדויותיהן של גב' ל' ואשתו של המתלון, מאידך גיסא. אין אפוא, ולו ספק סביר, כי תקיפת המתלון אמנם התרחשה בדיוק בדרך ובאופן אותן תיאר המתלון בעדותו בבית המשפט.

51. בשולי הדברים לא למותר להעיר, כי בחלק מהעדויות שנשמעו בבית המשפט הצטיירה דמותו של המתלון כמעין "**אאוטסיידר מבחינה חברתית**", כדברי גב' א', או כאדם מוזנח קמעא בהליכותיו, כפי שעלה מעדות מר מ' (אשר כזכור דיבר אודות המתלון ביותר מקורטוב של התנשאות). ואולם, גם אם כך הם פני הדברים - ואיני קובע בהקשר זה כל ממצא - הרי שלא זו בלבד שאין בכך כדי לגרוע ממשקל גרסתו של המתלון, אלא אולי אף ההיפך הוא הנכון; שכן, כך למרבה הצער, לא אחת קורבנות למעשי עבירה הם דווקא אלה הנחזים כחלשים מבחינה חברתית. מכל מקום, דברים אלה הם בבחינת הערה שבשולי הדברים בלבד, שכן התשתית הראייתית שהוצגה בבית המשפט הינה תשתית איתנה, אשר מצדיקה ומחייבת את הרשעת הנאשם.

ה. סוף דבר:

52. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ח, 28 ינואר 2018, במעמד הצדדים.

עמוד 11

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות שבציטוטים **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.